

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 327/2025-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Marcel Mašan, s.r.o., Dostojevského 3313, Poprad, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 54Ek/2510/2023 z 20. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu (exekučného súdu) označeným v záhlaví. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil exekučnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 eur a náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi ako povinnému sa na okresnom súde vedie exekučné konanie pre vymoženie príslušenstva pohľadávky na základe právoplatných a vykonateľných exekučných titulov. Pohľadávka bola uplatnená na exekučnom súde opätovným návrhom na vykonanie exekúcie v lehote jedného roka od ukončenia starej exekúcie v zmysle ustanovení zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.
3. Exekučnému súdu bol 8. decembra 2023 doručený v poradí prvý návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie, ktorý bol uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom 9. januára 2024 zamietnutý. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú sudca exekučného súdu uznesením z 19. augusta 2024 zamietol.

4. Predmetné rozhodnutie napadol sťažovateľ ústavnou sťažnosťou, namietajúc porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 713/2024-9 z 19. decembra 2024 ústavnú sťažnosť odmietol.

5. Dňa 22. októbra 2024 bol exekučnému súdu doručený v poradí druhý návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie, ktorý bol uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom 23. decembra 2024 zamietnutý. Sťažnosť podanú sťažovateľom exekučný súd napadnutým uznesením vydaným sudkyňou 20. marca 2025 zamietol. Sťažovateľ návrh na zastavenie exekúcie odôvodnil vydaním exekučného príkazu, ktorý mu bol doručený 20. septembra 2024. Uvedený exekučný príkaz má trpieť rovnakou vadou ako upovedomenie o začatí exekúcie. Neobsahuje dátum vyhotovenia, avšak z dátumu doručenia sťažovateľovi je zrejmé, že ide o novú skutočnosť, o iný procesný úkon v rámci exekučného konania. Na zmätočnosť tohto konania a upovedomenia o začatí exekúcie sťažovateľ poukázal už v prvom návrhu na zastavenie exekúcie zo 7. decembra 2023, avšak exekučný súd sa s jeho námietkami nevysporiadal, o čom svedčí vydaný exekučný príkaz.

6. Exekučný súd vo svojom odôvodnení poukázal na to, že exekučnými titulmi v predmetnej veci je rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 4C/135/97 z 1. júla 1998 (žalobca Formbeton – TP a. s. si uplatnil proti sťažovateľovi nárok zo zmluvy o nájme nebytových priestorov z 28. novembra 1994, na základe ktorej prenechal sťažovateľovi na užívanie priestory na účely prevádzkovania podnikateľskej činnosti) a platobný rozkaz Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 2Cb/173/99 z 20. októbra 1999 (žalobca JUDr. František Kočka, správca konkurznej podstaty Formbeton – TP a. s. si proti žalovanému [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] v obchodnom konaní uplatnil nárok v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou).

7. V ďalšom exekučný súd konštatoval, že peňažný nárok uplatnený oprávneným v návrhu na vykonanie exekúcie vo výške 140 948,99 eur predstavuje zostatok príslušenstva (úrokov z omeškania) pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní vedenom v prospech právneho predchodcu oprávneného na exekútorskom úrade [REDAKOVANÉ]. Dôvod, pre ktorý bol takto uplatnený peňažný nárok oprávneného špecifikovaný vo vydanom poverení ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky, bol sťažovateľovi ozrejmenejší v rozhodnutiach o jeho prvom návrhu na zastavenie exekúcie. Súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie označil vymáhanú pohľadávku ako trovy súdneho konania vo výške 141 094,71 eur a v exekučnom príkaze ako zostatok trov oprávneného vo výške 141 111,21 eur (započítaný aj súdny poplatok 16,50 eur). V tejto súvislosti exekučný súd upriamil pozornosť súdneho exekútora na to, že uvedené je potrebné zohľadniť pri ďalších jeho procesných úkonoch a pohľadávku oprávneného zadefinovať ako vyčíslený zostatok príslušenstva z titulu úroku z omeškania.

8. V závere exekučný súd opätovne zdôraznil, že označenie nároku oprávneného súdnym exekútorom, či už v exekučnom príkaze, alebo upovedomení o začatí exekúcie, ako trovy súdneho konania nemení nič na tom, čo je predmetom vymáhaného nároku, vo vzťahu ku ktorému oprávnený disponuje vykonateľným exekučným titulom. Predpokladom na vykonanie exekúcie je samotný exekučný titul, nie vydané upovedomenie o začatí exekúcie ani exekučný príkaz. Nárok oprávneného a aj samotná lustrácia konaní predchádzajúcich podanému návrhu na vykonanie exekúcie nevychádza z procesných úkonov súdneho exekútora, ale z označenia účastníkov konania,

príslušného exekučného titulu, pričom smerodajným je aj samotný návrh oprávneného na vykonanie exekúcie (pre účely ozrejmienia, ktorú časť priznaného nároku si oprávnený uplatňuje).

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Podstatou argumentácie uplatnenej sťažovateľom v ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že napadnutým uznesením došlo zásahu do ním označených práv nezákonným spôsobom.

10. V rámci rozhodnutí, ktoré vydal súdny exekútor (upovedomenia o začatí exekúcie, exekučného príkazu), je opakovane uvádzaný iný druh pohľadávky ako tej, ktorá je vymáhaná. Exekučný súd uvedené nepovažuje za právnu skutočnosť spadajúcu pod § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, teda skutočnosť, ktorá nastala po uplynutí lehoty uvedenej v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. Podľa názoru sťažovateľa je nesporné, že nesprávne označenie druhu vymáhanej pohľadávky je právnu skutočnosťou, ktorou sa zasahuje do práva sťažovateľa (povinného).

11. Sťažovateľ zdôrazňuje, že v rámci vykonávacieho konania neexistuje žiaden opravný prostriedok, ktorý by reflektoval prípadné porušenie práv zo strany súdneho exekútora s výnimkou návrhu na zastavenie exekúcie. Práve z uvedeného dôvodu je nevyhnutné, aby postup súdneho exekútora spadal do skutočností, ktoré nastali po uplynutí lehoty uvedenej v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. V opačnom prípade dochádza k odopieraniu práva na súdnu a inú ochranu.

12. Exekučný súd priznáva, že *„došlo k pochybeniu pri vymáhaní pohľadávky, keď v bodoch 23, 24 unesenia upozorňuje súdneho exekútora na chybu, ktorú spôsobil a teda uvádza, že nesprávne označenie druhu vymáhanej pohľadávky, či upovedomenie o začatí exekúcie, ako aj v príkaze na začatie exekúcie predstavuje právnu vadu. Napriek tejto konštatácii súd nevyhovел návrhu na zastavenie konania a teda nereflektoval zákonným spôsobom, na ním konštatovaný stav, že vydané exekučné tituly trpia právnou vadou.“*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho v petite ústavnej sťažnosti označených práv napadnutým uznesením, ktorým exekučný súd rozhodol o jeho v poradí druhom návrhu na zastavenie exekúcie, keďže so závermi napadnutého uznesenia nesúhlasí a vyčíta mu arbitrárnosť.

14. Na základe doterajšej judikatúry ústavného súdu je potrebné konštatovať, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle už uvedeného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil, a preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup

k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností (m. m. III. ÚS 378/2018).

15. Vzhľadom na podstatu argumentácie sťažovateľa je potrebné tiež pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

16. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

17. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie exekučného súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré proti nemu sťažovateľ uplatňuje.

18. Po preskúmaní napadnutého uznesenia, ktorého podstata je zhrnutá v bodoch 5 až 8 tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že nezistil v dôvodoch napadnutého uznesenia takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup exekučného súdu nemajúci oporu v právnej úprave relevantnej v danej veci. Rozhodnutie exekučného súdu (v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka), s ktorým sa súd ako s vecne správnym a zákonným stotožnil, obsahuje zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu interpretáciu relevantných ustanovení Exekučného poriadku týkajúcich sa posudzovania návrhu na zastavenie exekúcie v kontexte dôvodov zakladajúcich podľa názoru sťažovateľa jeho opodstatnenosť, s ktorou korešponduje logické a náležité odôvodnenie rozhodnutia prezentované v rámci právnych úvah konajúceho súdu. Tieto právne závery ústavný súd kvalifikuje ako dostačujúce a racionálne, nepopierajúce zmysel a podstatu použitej právnej úpravy, tvoriace tak dostatočnú oporu výroku prijatého rozhodnutia, čo svedčí o jeho ústavnej konformite.

19. Sťažovateľ vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie namietal ako novú skutočnosť vydanie exekučného príkazu, ktorý mu bol doručený 20. septembra 2024 a ktorý podľa jeho názoru trpí rovnakou vadou ako upovedomenie o začatí exekúcie, a to nesprávnym určením druhu vymáhaného nároku. Zákonná sudkyňa v napadnutom uznesení uviedla, že skutočnosti odôvodňujúce zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2 predmetného ustanovenia, nespočívajú v postupe súdneho exekútora, prípadne v označení

vymáhanej pohľadávky v upovedomení o začatí exekúcie alebo ako v danom prípade v exekučnom príkaze. Musí ísť o (právnú) skutočnosť, ktorá nastala po uplynutí lehoty podľa odseku 2 a s ktorou zákon spája možné zastavenie exekučného konania (napr. zrušenie exekučného titulu). Právnym dôvodom na zastavenie exekúcie je akákoľvek právna skutočnosť, ktorá z hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho hľadiska bráni pokračovaniu v exekučnom konaní. S obdobnou argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa označenia vymáhaného nároku oprávneného v poverení na vykonanie exekúcie sa exekučný súd pritom vysporiadal už pri rozhodovaní o prvom návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie. Exekučný súd zároveň akcentoval, aby súdny exekútor vo svojich ďalších procesných úkonoch nárok oprávneného správne špecifikoval.

20. Záveru, že (aj nesprávny) spôsob označenia vymáhanej pohľadávky v exekučnom príkaze nespadá pod skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé viesť k zastaveniu exekúcie, niet z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Argumentácia exekučného súdu je priliehavá danej veci a ústavný súd nevidí žiaden ústavnoprávne relevantný dôvod na to, aby vstupoval svojou kasačnou právomocou do jeho rozhodnutia či akokoľvek korigoval alebo dopĺňal jeho dôvody. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nie je jeho úlohou „vylepšiť“ alebo „dovysvetliť“ odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ak nemajú tieto dôvody takú relevanciu, ktorá by mohla spochybníť ústavnú konformitu záverov napadnutého rozhodnutia.

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd nezistil v dôvodoch napadnutého uznesenia takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup exekučného súdu nemajúci oporu v právnej úprave relevantnej v danej veci. Rozhodnutie exekučného súdu v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka obsahuje vyčerpávajúcu interpretáciu relevantných ustanovení Exekučného poriadku (najmä § 61k) týkajúcich sa posudzovania návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, s ktorou korešponduje logické a náležité odôvodnenie rozhodnutia prezentované v rámci právnych úvah konajúceho súdu.

22. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o neexistencii opravného prostriedku, ktorý by reflektoval prípadné porušenie práv zo strany súdneho exekútora s výnimkou návrhu na zastavenie exekúcie, ústavný súd dáva do pozornosti skoršie rozhodnutie ústavného súdu v jeho veci (bod 4 tohto uznesenia), v ktorom uviedol, že preskúmanie postupu, resp. činnosti súdneho exekútora spadá v prvom rade do pôsobnosti komory ako samosprávnej stavovskej organizácie. Následne sťažnosti na činnosť komory vybavuje ministerstvo spravodlivosti, ktoré sťažovateľ môže požiadať aj o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti komorou (I. ÚS 56/2017).

23. Námietky sťažovateľa uplatnené v ústavnej sťažnosti sa javia ako jednoduchá polemika na úrovni zákona bez reflexie okolnosti, že ústavný súd nie je odvolacím ani dovolacím súdom a na žiadnom článku inštančnej postupnosti nenahrádza všeobecné súdy, nerieši teda „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť ich rozhodnutí, ktorá sa odvíja od ústavnoprávne relevantného odôvodnenia (námietok) ústavnej sťažnosti. Polemika (len) na úrovni zákona, popřípade skutkových zistení nemôže bez ústavnej dimenzie (intenzity) zásahu do základných práv arbitrárnym alebo zjavne neodôvodneným rozhodnutím vyvolať vyhovenie ústavnej sťažnosti (IV. ÚS 608/2024 bod 23).

24. Ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením exekučného súdu nevykazujúcim znaky ústavnej diskonformity a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej

by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

25. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že o jeho prípadnom porušení by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Táto súvzťažnosť vyplýva z previazanosti posúdenia ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu s predmetom jeho rozhodovania, ktorým bolo majetkové právo. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením exekučného súdu a porušením základného práva sťažovateľa označeným v predchádzajúcom bode, neprichádzala do úvahy ani príčinná súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a vzhľadom na to ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu